

РЕКТОРИ ЛЬВІВСЬКОГО УНІВЕРСИТЕТУ

(Жирним шрифтом виділено професорів медицини і фармації)

1784–1785 н.р.	БЕТАНЬСКИ Вацлав (Betański Wacław)	1826–1827 н.р.	ПОЛЬБЕРГ Фердинанд (Pohlberg Ferdynand)
1785–1786 н.р.	БОРЗАГА Бальтазар (Borzaga Baltazar)	1827–1828 н.р.	МАЗОХ Франциск (Masoch Francisco)
1786–1787 н.р.	ШІВЕРЕК Бурхгард (Schiverek Burchhard)	1828–1829 н.р.	НАПАДЄВІЧ Миколай (Napadiewicz Mikołaj)
1787–1788 н.р.	ВРЕХА Віт (Vrecha Wit)	1829–1830 н.р.	ЛЄВІЦКІ Бенедикт (Lewicki Benedykt)
1788–1789 н.р.	ВІММЕР Йозеф (Wimmer Jozef)	1830–1831 н.р.	КРАУСС Кароль (Krauss Karol)
1789–1790 н.р.	АМБРОС Ян (Ambros Jan)	1831–1832 н.р.	ЖЕРДЗІНЬСКИ Войцех (Zerdziński Wojciech)
1790–1791 н.р.	КАПУАНО Алоїз (Capuano Alojzy)	1832–1833 н.р.	КУНЗЕК Август (Kunzek August)
1791–1792 н.р.	ГАНН Вацлав (Hann Wacław)	1833–1834 н.р.	КРИНИЦКІ Онуфрій (Krynicki Onufry)
1792–1793 н.р.	ПОТОЧКИ Ян (Potoczki Jan)	1834–1835 н.р.	ДОБЖАНЬСКИ де ДОБРА Ян (Dobrzański de Dobra Jan)
1793–1794 н.р.	КЕФІЛЬ Домінік (Köfil Dominik)	1835–1836 н.р.	НОЙГАУЗЕР де ПАУЛА Франц (Neuhauser de Paula Franz)
1794–1795 н.р.	ПРЕССЕН Вавжинец (Pressen Wawrzyniec)	1836–1837 н.р.	СТІБЕР Ян (Stieber Jan)
1795–1796 н.р.	ГОЛЬФЕЛЬД Ян (Holfeld Jan)	1837–1838 н.р.	БАРВІНЬСКИ Марцін (Barwiński Marcin)
1796–1797 н.р.	АНГЕЛЛОВІЧ Антоній (Angelowicz Antoni)	1838–1839 н.р.	ГАЙМБЕРГЕР Антоній (Haimberger Antoni)
1797–1798 н.р.	ГЖЕМБСКИ Станіслав (Grzębski Stanisław)	1839–1840 н.р.	БАБЕЛЬ де ФРОНСБЕРГ Франц (Babel de Fronsberg Franz)
1798–1799 н.р.	ШІВЕРЕК Бурхгард (Schiverek Burchhard)	1840–1841 н.р.	ГОЛЬЦІГЕТАН Єжи (Holzgethan Jerzy)
1799–1800 н.р.	СВЕЕРТС унд ШПОРК Йозеф (Sweerts und Sporck Jozef)	1841–1842 н.р.	ГЄРОВСКИ Якуб (Gierowski Jakób)
1800–1801 н.р.	КІЦКИ Каєтан (Kicki Kajetan)	1842–1843 н.р.	РЕЙНЕР Йозеф (Reiner Jozef)
1801–1802 н.р.	БОРЗАГА Бальтазар (Borzaga Baltazar)	1843–1844 н.р.	СТРАНСКИ Кароль (Stransky Karol)
1802–1803 н.р.	МАЗОХ Франциск (Masoch Francisco)	1844–1845 н.р.	ПФАЙФФЕР Адольф (Pfeiffer Adolf)
1803–1804 н.р.	ЗЕМАНТСЕК Ян (Zemantsek Jan)	1845–1846 н.р.	МАНАСТИРСКИ Антоній (Manastyrski Antoni)
1804–1805 н.р.	СКОРОДИНЬСКИ Миколай (Skorodyński Mikołaj)	1846–1847 н.р.	ТУНА Франц (Tuna Franz)
1804–1805 н.р.	КОДЕШ Францішек (Kodesch Franciszek)	1847–1848 н.р.	ВАГНЕР Бенедикт (Wagner Benedict)
1805–1806 н.р.	АМБРОС Ян (Ambros Jan)	1848–1849 н.р.	ТАНГЛЬ Карломан (Tangl Karloman)
1806–1807 н.р.	ПРЕССЕН Вавжинец (Pressen Wawrzyniec)	1849–1850 н.р.	ТИЧИНЬСКИ Себастьян (Tyczyński Sebastyan)
1807–1808 н.р.	ЕХСНЕР Єжи (Oechsner Jerzy)	1850–1851 н.р.	КОТТЕР Францішек (Kotter Franciszek)
1808–1809 н.р.	ГОФФМАН Ян (Hoffmann Jan)	1851–1852 н.р.	МАУСС Йозеф (Mauss Jozef)
1809–1810 н.р.	АРБТЕР Йозеф (Arbter Jozef)	1852–1853 н.р.	ЖМІПРОДЗКИ Каєтан (Zmigrodzki Kajetan)
1810–1811 н.р.	НОЙГАУЗЕР де ПАУЛА Франц (Neuhauser de Paula Franz)	1853–1854 н.р.	ГЕРБСТ Едвард (Herbst Edward)
1811–1812 н.р.	ГОЛЬФЕЛЬД Ян (Holfeld Jan)	1854–1855 н.р.	ЛЄМОХ Ігнаці (Lemoch Ignacy)
1812–1813 н.р.	ЗЕЙСЛЬ Анджей (Zeisl Andrzej)	1855–1856 н.р.	КРИНИЦКІ Онуфрій (Krynicki Onufry)
1813–1814 н.р.	ФУГЕР Максиміліян (Fuger Maksymilian)	1856–1857 н.р.	ПАЗДЄРА Ян (Pazdjera Jan)
1814–1815 н.р.	БАБЕЛЬ де ФРОНСБЕРГ Франц (Babel de Fronsberg Franz)	1857–1858 н.р.	ВАХГОЛЬЦ Антоній (Wachholz Antoni)
1815–1816 н.р.	КОДЕШ Францішек (Kodesch Franciszek)	1858–1859 н.р.	КРИНИЦКІ Онуфрій (Krynicki Onufry)
1816–1817 н.р.	КОДЕШ Францішек (Kodesch Franciszek)	1859–1860 н.р.	ФАНГОР Анджей (Fangor Andrzej)
1817–1818 н.р.	СКАРБЕК Анджей (Skarbek Andrzej)	1860–1861 н.р.	ЯХІМОВІЧ Гжегож (Jachimowicz Grzegorz)
1818–1819 н.р.	ВІНІВАРТЕР Йозеф (Winiwarter Jozef)	1861–1862 н.р.	МАЛІНОВСКИ Людвік (Malinowski Ludwik)
1819–1820 н.р.	ШТЕХЕР фон СЕБЕНІТЦ Фердінанд (Stecher von Sebenitz Ferdinand)	1862–1863 н.р.	РУЛЬФ Фридерик (Rulf Fryderyk)
1820–1821 н.р.	ГЮТТЕР фон ГЮТТЕРШТАЛЬ Юліус (Hutter von Huttersthal Juliusz)	1863–1864 н.р.	ГЛОВАЦКИ Якуб (Głowacki Jakub)
1821–1822 н.р.	ГРИНЄВЕЦКИ Модест (Hryniewiecki Modest)	1864–1865 н.р.	СОЛЄЦКИ Лукаш (Sołeckie Łukasz)
1822–1823 н.р.	ФУГЕР фон РЕХТБОРН Максиміліян (Fuger von Rechtborn Maksymilian)	1865–1866 н.р.	МОР зу МОРБЕРГ унд СУНЕГ Євгеніюш (Mor Zu Morberg und Suneg Eugeniusz)
1823–1824 н.р.	КРАУСНЕКЕР Петер (Krausnecker Peter)	1866–1867 н.р.	КЕРГЕЛЬ Вільгельм (Kergel Wilhelm)
1824–1825 н.р.	МАУСС Йозеф (Mauss Jozef)	1867–1888 н.р.	ДЕЛЬКЄВІЧ Йозеф (Delkiewicz Jozef)
1825–1826 н.р.	ЗАХАРІЯСЄВІЧ Франц (Zacharyasiewicz Franz)		

1868–1869 н.р.	РУЛЬФ Фридерик (Rulf Fryderyk)	1906–1907 н.р.	ГРИЗЄЦКІ Фелікс (Gryziecki Feliks)
1869–1870 н.р.	ШМІДТ Максиміліан (Schmidt Maksymilian)	1907–1908 н.р.	ДЕМБІНЬСКИ Броніслав (Dembiński Bronisław)
1870–1871 н.р.	КОСТЕК Францішек (Kostek Franciszek)	1908–1909 н.р.	МАРС Антоній (Mars Antoni)
1871–1872 н.р.	КОТТЕР Францішек (Kotter Franciszek)	1909–1910 н.р.	ГЛЕМБІНЬСКИ Станіслав (Głabiński Stanisław)
1872–1873 н.р.	МАЛЄЦКІ Антоній (Małecki Antoni)	1910–1911 н.р.	ЯШОВСКИ Блажей (Jaszowski Błazej)
1873–1874 н.р.	ФІЛЯРСКИ Альберт (Filarski Albert)	1911–1912 н.р.	ФІНКЕЛЬ Людвік (Finkel Ludwik)
1874–1875 н.р.	КАБАТ Маврицій (Kabat Maurycy)	1912–1913 н.р.	БЕК Адольф (Beck Adolf)
1875–1876 н.р.	ЧЕРКАВСКИ Евзебіюш (Czerkawski Euzebiusz)	1913–1914 н.р.	СТАЖИНЬСКИ Станіслав (Starzyński Stanisław)
1876–1877 н.р.	ЧЕРКАВСКИ Евзебіюш (Czerkawski Euzebiusz)	1914–1915 н.р.	ТВАРДОВСКИ Казімеж (Twardowski Kazimierz)/
1877–1878 н.р.	ВЕНЦЛЄВСКИ Зигмунт (Węcliewski Zygmunt)	1915–1916 н.р.	БЕК Адольф (Beck Adolf)
1878–1879 н.р.	БІЛІНЬСКИ Леон (Biliński Leon)	1916–1917 н.р.	ТВАРДОВСКИ Казімеж (Twardowski Kazimierz)
1879–1880 н.р.	ЛІШКЕ Франц (Liške Franz)	1917–1918 н.р.	ТВАРДОВСКИ Казімеж (Twardowski Kazimierz)
1880–1881 н.р.	САРНИЦЬКИ Клеменс (Sarnicki Klemens)	1918–1919 н.р.	ВАЙС Казімеж (Wais Kazimierz)
1881–1882 н.р.	ПІЄТАК Леонард (Piętak Leonard)	1919–1920 н.р.	ЮРАШ Антоній (Jurasz Antoni)
1882–1883 н.р.	РАДЗІШЕВСКИ Броніслав (Radziszewski Bronisław)	1920–1921 н.р.	ГАЛЬБАН Альфред (Halban Alfred)
1883–1884 н.р.	РІТТНЕР Едвард (Rittner Edward)	1921–1922 н.р.	МАХЕК Емануель (Machek Emanuel)
1884–1885 н.р.	КЛОСС Людвік (Kloss Ludwik)	1922–1923 н.р.	КАСПРОВІЧ Ян (Kasprowicz Jan)
1885–1886 н.р.	ЖМУРКО Вавжинец (Zmurko Wawrzyniec)	1923–1924 н.р.	НАРАЄВСКИ Станіслав (Narajewski Stanisław)
1886–1887 н.р.	ПІЛАТ Тадеуш (Piłat Tadeusz)	1924–1925 н.р.	МАКАРЕВІЧ Юліуш (Makarewicz Juliusz)
1887–1888 н.р.	ЧЕРКАВСКИ Евзебіюш (Czerkawski Euzebiusz)	1925–1926 н.р.	СЄРАДЗКИ Влодзімеж (Sieradzki Włodzimierz)
1888–1889 н.р.	ПІЄТАК Леонард (Piętak Leonard)	1926–1927 н.р.	ПОРЕМБОВІЧ Едвард (Porębowicz Edward)
1889–1890 н.р.	САРНИЦЬКИ Клеменс (Sarnicki Klemens)	1927–1928 н.р.	СЄМІРАДЗКИ Юзеф (Siemiradzki Józef)
1890–1891 н.р.	СТАНЕЦЬКИ Томаш (Stanecki Tomasz)	1928–1929 н.р.	ГЕРСТМАН Адам (Gerstmann Adam)
1890–1891 н.р.	ПІЛАТ Роман (Piłat Roman)	1929–1930 н.р.	ПІНІНЬСКИ Леон (Piniński Leon)
1891–1892 н.р.	БАЛАЗІТС Август (Bálasits August)	1930–1931 н.р.	ШРАММ Гіларій (Schramm Hilary)
1892–1893 н.р.	ПАЛІВОДА Марцелій (Paliwoda Marceli)	1931–1932 н.р.	ВІТКОВСКИ Станіслав (Witkowski Stanisław)
1893–1894 н.р.	ЦВІКЛІНЬСКИ Людвік (Cwikliński Ludwik)	1932–1933 н.р.	КЖЕМЄНЄВСКИ Северин (Krzemieniewski Seweryn)
1894–1895 н.р.	ВОЙЦЕХОВСКИ Тадеуш (Wojciechowski Tadeusz)	1933–1934 н.р.	ГЕРСТМАН Адам (Gerstmann Adam)
1895–1896 н.р.	БАЛЬЗЕР Освальд (Balzer Oswald)	1934–1935 н.р.	ГАЛЬБАН Генрик (Halban Henryk)/
1896–1897 н.р.	КОМАРНІЦЬКИ Йозеф (Komarnicki Józef)	1935–1936 н.р.	СТЕФКО Каміл (Stefko Kamil)
1897–1898 н.р.	РЕМАН Антоній (Rehman Antoni)	1936–1937 н.р.	ЧЕКАНОВСКИ Ян (Czekanowski Jan)
1898–1899 н.р.	КАДИЙ Генрик (Kadyi Henryk)	1937–1938 н.р.	ЧЕКАНОВСКИ Ян (Czekanowski Jan)
1899–181900 н.р.	АБРАГАМ Владислав (Abraham Władysław)		КУЛЬЧИНЬСКИ Станіслав (Kulczyński Stanisław)
1900–1901 н.р.	БІЛЬЧЕВСКИ Йозеф (Bilczewski Józef) (до 11.1900)		КУЛЬЧИНЬСКИ Станіслав (Kulczyński Stanisław) — до 01.1938/
	КРУЧКЄВІЧ Броніслав (Kruczkiewicz Bronisław) — від 30.11.1900		БУЛАНДА Едмунд (Bulanda Edmund) — від 25.02.1938
1901–1902 н.р.	РИДИГЕР Людвік (Rydygier Ludwik)	1938–1939 н.р.	БУЛАНДА Едмунд (Bulanda Edmund)
1902–1903 н.р.	ОХЕНКОВСКИ Владислав (Ochenkowski Władysław)	1939–1940 н.р.	ЛОНШАН де БЕР'Є Роман (Longchamps de Berier Roman)
1903–1904 н.р.	ФІЯЛЕК Ян (Fijałek Jan)		
1904–1905 н.р.	КАЛІНА Антоній (Kalina Antoni), ПУЖИНА Йозеф (Puzyna Józef) — від 29.10.1904		
1905–1906 н.р.	ГЛЮЗІНЬСКИ Антоній (Gluziński Antoni)		

МАКАРЧЕНКО
Олександр Федорович
(1903–1979)

**Організатор і директор
Львівського державно-
го медичного інституту
(1939–1941).**

Доктор медичних наук.
Дійсний член АН
УРСР. Заслужений
діяч науки УРСР

Народився 22 жовтня 1903 р. у м. Маріуполь на Донеччині. У 1933 р. закінчив медичний факультет 2-го Харківського медичного інституту. Працював аспірантом кафедри неврології цього навчального закладу, за сумісництвом був інспектором Харківського облздороввідділу.

У 1935–1937 рр. Олександр Федорович обіймав посаду заступника завідувача Київського облздороввідділу, а впродовж 1937–1939 рр. — директора Харківського інституту удосконалення лікарів.

У 1939 р. він став організатором і першим директором Львівського державного медичного інституту. З 1942 до 1953 р. пройшов шлях міністра охорони здоров'я Таджикиської та Української РСР, а також СРСР.

Протягом 1953–1979 рр. О. Ф. Макаренко очолював відділ неврології і нейрофізіології, а впродовж 1956–1966 рр. — Інститут фізіології АН УРСР. Водночас у 1962–1963 рр. він був віце-президентом АН УРСР.

Серед головних напрямів наукових досліджень ученого — вивчення нормальної і патологічної фізіології нервової системи; дослідження впливу кори великих півкуль головного мозку на хімічний склад крові й азотистий обмін в організмі, впливу інтоксикації марганцем на функції нервової системи; вивчення кірково-підкіркових взаємозв'язків, ролі гіпоталамуса і ретикулярної формації в реалізації вегетативних та обмінних функцій організму, зокрема при інфекціях і інтоксикаціях; вивчення впливу гама-випромінювання на функції нервової системи; філософія і методологія науки.

Олександр Макаренко видав близько 200 наукових праць, серед яких п'ять монографій. Основні праці: «Влияние коры головного мозга на биохимию крови», монографія, видані у співавторстві: «Грипп и нервная система» (1963), «Межуточный мозг и вегетативная нервная система» (1971), «Роль нейрогормональных систем гипоталамуса в физиологии и патологии» (1978), «Гипоталамо-кортикальные влияния: нейрофизиологические и нейрохимические механизмы» (1980).

Лауреат премії ім. О. О. Богомольця АН УРСР.

Помер 5 липня 1979 р. у Києві.

ПАНЧИШИН
Марія
(1882–1943)

**Організатор і керівник
Державних медико-
природничих курсів
у Львові (1942–1943).**

Доктор медицини,
професор

Народився 6 вересня 1882 р. у Львові. У 1909 р. закінчив медичний факультет Львівського університету і став асистентом кафедри анатомії та керівником першого рентгенологічного відділення клініки alma mater.

З 1912 р. працював секретарем Львівського лікарського товариства, з 1918 р. — доцентом кафедри анатомії Львівського університету. Під час вуличних боїв у Львові у 1918 р. очолив групу громадської медичної опіки Українського міщанського комітету й налагодив медичне обслуговування Української армії. Наступного року відкрив приватний медичний кабінет, вступив до НТШ.

У 1924–1925 рр. М. Панчишин був проректором із навчальної роботи Українського таємного університету, а після ліквідації останнього зосередився на роботі у своїй приватній приймальні (в якій обладнав навіть протитуберкульозний диспансер) та НТШ. Серед його постійних пацієнтів було чимало відомих львів'ян, зокрема митрополит А. Шептицький.

У 1924 р. Мар'яна Панчишина обрали головою лікарської комісії НТШ. 27 січня 1929 р. він заснував Українське гігієнічне товариство. З 1937 р. — провідний ординатор відділу внутрішніх хвороб Народної лікарни. Від жовтня 1939 р. М. Панчишин очолював Львівський облздороввідділ, з грудня того ж року — терапевтичну клініку Львівського медінституту.

У червні 1941 р. був призначений керівником медичного інституту з дорученням організувати його евакуацію на Схід, вглиб СРСР, проте в останній момент М. Панчишин сховався від своїх радянських «опікунів» у підвалі клінік навчального закладу. У 1941 р. німецька адміністрація Львова призначила його керівником клінік медінституту, в якому тоді перебувало близько 1200 хворих. У 1942 р. він організував та став керівником Державних медико-природничих фахових курсів у Львові — вищого навчального закладу на окупованій німцями території.

Упродовж останніх днів свого життя М. Панчишин переховувався від польських бойовиків у митрополичій резиденції на Святоюрській горі. Помер 9 жовтня 1943 р.

Народився 4 лютого 1902 р. у с. Жадів на Чернігівщині. У 1925 р. закінчив медичний факультет університету Ростова-на-Дону.

Тимофій Титович пройшов шлях лікаря, асистента (1929–1931), доцента (1931–1938) кафедри терапії медичного інституту Ростова-на-Дону, водночас протягом 1931–1938 рр. за сумісництвом був деканом медичного факультету цього навчального закладу.

У 1938–1940 рр. він обіймав посаду заступника директора з навчальної роботи Іжевського медичного інституту. Протягом 1941–1944 рр. Т. Т. Глухенький очолював кафедру терапії та водночас був заступником директора з навчальної роботи Північно-Осетинського медичного інституту (м. Орджонікідзе).

З 1944 р. Тимофій Титович працював у Львівському державному медичному інституті. Протягом року очолював цей навчальний заклад, обіймав посади завідувача кафедр шпитальної (1944–1945, 1950–1957) та пропедевтичної (1946–1950) терапії.

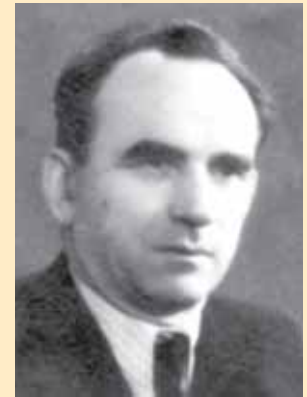
У 1957 р. Тимофій Глухенький очолив кафедру терапії педіатричного факультету Київського медичного інституту. Протягом 1975–1980 рр. працював професором цієї кафедри.

Головні напрями його наукових досліджень — діагностика та лікування захворювань шлунково-кишкового тракту, серцево-судинної та дихальної систем; хвороби крові і кровотворення; лікування та профілактика ендемічного зобу в Західних областях України; вивчення лікувальної дії курортних чинників, зокрема бальнеотерапії на курортах Трускавець, Моршин, Любін Великий; стан гіпофіз-адреналової системи у хворих з ураженнями внутрішніх органів.

Був автором близько 100 наукових праць, серед яких кілька монографій. Основні праці — «Патогенез язвенной болезни желудка» (1932), «Содержание глютамина в крови больных с внутренними заболеваниями» (1936), «Лечение отечных больных хлористым аммонием и механизм действия этой соли» (1937), «Курорт Варзи-Ятчи и его лечебные свойства» (1940), «Клініка зобу в Західних областях України» (1947), «Терапевтична дія бальнеологічних ресурсів місцевих курортів — Трускавця, Моршина, Любіня Великого» (1950), «Лікування пневмонії довшим введенням сульфазолу» (1959), «Зобная болезнь» (1959), «Сердечно-сосудистая недостаточность при тиреотоксикозах и ее лечение» (1962, у співавторстві).

Т. Т. Глухенький підготував 40 кандидатів наук.

Помер 28 вересня 1980 р. у Києві.

ГЛУХЕНЬКИЙ
Тимофій Титович
(1902–1980)

Директор Львівського державного медичного інституту (1944).

Доктор медичних наук, професор. Заслужений діяч науки УРСР

Народився 25 січня 1903 р. у м. Суми. У 1926 р. закінчив медичний факультет Харківського медичного інституту. До 1929 р. був лікарем-інтерном, клінічним ординатором Харківського інституту ортопедії і травматології.

Григорій Скосогоренко пройшов шлях асистента, доцента, директора (1933–1934), завідувач клініки (1934–1937) та директора (1937–1941) Київського інституту ортопедії і травматології, водночас протягом 1935–1937 рр. за сумісництвом очолював управління науки МОЗ УРСР.

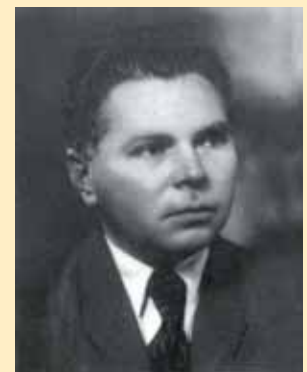
Під час війни був провідним хірургом військових шпиталів у м. Душанбе, доцентом курсу ортопедії і травматології, директором Медичного інституту м. Душанбе.

З 1944 р. завідував кафедрою загальної хірургії, а в 1946 р. організував і очолив кафедру ортопедії і травматології Львівського медичного інституту. Протягом 1944–1950 рр. був директором ЛДМІ, упродовж 1950–1956 рр. — завідувачем кафедри ортопедії і травматології та водночас заступником директора з науково-навчальної роботи (1952–1956) Одеського інституту удосконалення лікарів. З 1956 до 1961 р. очолював відділення кісткової хірургії Одеського інституту туберкульозу.

Основні напрями наукових досліджень Г. П. Скосогоренка — ортопедія і травматологія, зокрема проблема вдосконалення операційного лікування п'яткової клишоногості, методик сіновектомії, внутрішньосуглобової некректомії і артролізу, ускладнень кістково-суглобового туберкульозу; терапія загального інтерстиційного кальцинозу; використання шкірної пластики для операційного лікування невилгойних ран і контрактур кінцівок; операційне лікування каузалгій.

Був автором близько 40 наукових праць, серед яких монографія «Хирургическое лечение раздражением заболеваний и последствий травм конечностей» (1947).

Помер 7 серпня 1961 р. в Одесі.

СКОСОГОРЕНКО
Григорій Пилипович
(1903–1961)

Директор Львівського державного медичного інституту (1944–1950).

Доктор медичних наук, професор

ПАНЧЕНКО
Дмитро Іванович
(1906–1995)

Директор Львівського державного медичного інституту (1950–1951).
Доктор медичних наук, професор. Заслужений діяч науки УРСР

Народився 24 лютого 1906 р. у с. Новгородка Єлисаветградського повіту Херсонської губернії (нині — Кіровоградська область).

У 1932 р. закінчив Ленінградську військово-медичну академію та розпочав свій трудовий шлях військовим лікарем. Упродовж 1934–1938 рр. Дмитро Панченко був ад'юнктом, а з 1938 до 1945 р. — викладачем Ленінградської військово-медичної академії, водночас у 1943–1945 рр. — головним невропатологом фронту.

Протягом 1945–1951 рр. він очолював кафедру нервових хвороб, а в 1950–1951 рр. — Львівський державний медичний інститут. Упродовж 1951–1978 рр. був завідувачем кафедри нервових хвороб, професором Київського інституту удосконалення лікарів. В той же час з 1952 до 1964 р. він — головний невропатолог МОЗ УРСР.

До кола наукових інтересів Д. І. Панченка входили: патоморфологічні зміни в центральній нервовій системі при гангрені, обмороженнях; вплив зміни атмосферного тиску, гіпоксії, гіпоглікемії, втоми на функцію нервової системи; синдром поєднаного ураження судин головного мозку, серця і нижніх кінцівок, діагностичні проби при захворюваннях нервової системи (феномен Будди); модифікація нижнього синдрому Барре.

Вчений був автором та організатором «Біотрону» — системи оздоровчого штучного клімату для лікування гіпертонічної хвороби, реабілітації після менінгоенцефалітів, полінейропатій, нейро-судинних уражень.

Видав близько 300 наукових і навчально-методичних праць, серед яких монографії «Неврологический анализ клинических и патогистологических явлений при спонтанной гангрене» (1938), «Влияние пониженного барометрического давления на некоторые функции нервной системы человека» (1941), «Спонтанная гангрена в неврологическом освещении» (1950), «Лечение больных гипертонической болезнью в «Биотроне» (1962), «Медико-биологическое значение «биотрона» и его физико-технические ресурсы» (1964), «Заболевания нервных стволов» (1966), «Клинико-физиологические изменения при сосудистых заболеваниях головного мозга» (у співавторстві, 1978).

Помер 22 вересня 1995 р. у Києві.

КУЗМЕНКО
Леонід Миколайович
(1908–1968)

Ректор Львівського державного медичного інституту (1951–1964).
Доктор медичних наук, професор

Народився 3 лютого 1908 р. у с. Пастухівка на Донеччині. У 1930 р. здобув вищу освіту, закінчивши медичний факультет Воронежського університету. Протягом наступного року працював лікарем прикордонного загону, а в 1932–1934 рр. — хірургом у лікарні с. Авдіївка Донецької області.

Протягом 1934–1941 рр. Леонід Миколайович був асистентом кафедри шпитальної хірургії Донецького медичного інституту, водночас у 1934–1936 рр. — хірургом Донецької міської поліклініки.

Упродовж 1936–1939 рр. Л. М. Кузменко очолював Донецьку обласну станцію переливання крові, а в 1939–1941 рр. — Донецьку клінічну лікарню. В той же час у 1939–1940 рр. був керівником Донецького евакошпиталю.

У 1942–1944 рр. він обіймав посаду головного хірурга евакошпиталів Оренбурзької області, а з 1944 до 1951 р. — завідувача кафедри факультетської хірургії та ректора Донецького медичного інституту.

Протягом 1951–1968 рр. Леонід Миколайович керував кафедрою шпитальної хірургії ЛДМІ, водночас упродовж 1951–1964 рр. очолював цей інститут.

Леонід Кузменко проводив наукові дослідження за такими напрямками: хірургія дихальної та сечостатевої систем, органів черевної порожнини; судинна хірургія, нейро-хірургія; удосконалення методів хірургічного лікування та відновлення функцій нижніх кінцівок після поранень із роздробленням кістки, ускладнених хірургічною інфекцією; застосування антибіотикопрофілактики і антибіотикотерапії у хірургічній клініці. Підготував 13 кандидатів наук.

Був автором близько 60 наукових праць, серед яких дві монографії: «Грамицидин в хирургической практике» (1949) та «Мочекаменная болезнь» (1960), і статті «К вопросу о патогенезе и лечении острогнойных плевритов» (1939), «К вопросу об оперативном лечении несросшихся и неправильно сросшихся огнестрельных переломов бедер, осложненных инфекцией» (1947).

Помер 13 липня 1968 р. у Львові.

Член-кореспондент АМН СРСР, АМН і НАН України. Заслужений діяч науки і техніки УРСР. Герой Соціалістичної Праці. Doctor Honoris causa Печського медуніверситету (Угорщина)

Народився 10 серпня 1918 р. у с. Новосимбірськ (Росія). У 1941 р. закінчив медичний факультет Саратовського медичного інституту.

Під час Великої Вітчизняної війни був військовим лікарем, у 1946–1947 рр. — керівником військових шпиталів у Вінниці. У 1947–1948 рр. М. В. Даниленко — клінічний ординатор кафедри факультетської хірургії Вінницького державного медичного інституту. Протягом 1948–1951 рр. він обіймав посаду головного лікаря Вінницької обласної клінічної лікарні, водночас працював асистентом на кафедрі хірургії ВДМІ. У 1951–1953 рр. Михайло Васильович був завідувачем Вінницького облздороввідділу та за сумісництвом доцентом кафедри хірургії ВДМІ. Протягом наступних двох років обіймав посаду радника міністра охорони здоров'я КНДР, а в 1956 р. знову повернувся до ВДМІ на посаду доцента кафедри факультетської хірургії. У 1959–1960 рр. М. В. Даниленко очолював кафедру шпитальної хірургії Тернопільського медінституту, протягом 1960–1964 рр. — кафедру шпитальної хірургії ВДМІ.

У 1964 р. почав працювати у ЛДМІ. До 1981 р. обіймав посади завідувача кафедри торакальної хірургії та анестезіології, ректора інституту. Потім був завідувачем (1981–1991), професором (1991–1999) кафедри шпитальної хірургії. Михайло Васильович заснував Львівську школу торакальних хірургів. Проводив дослідження за такими напрямками: хірургія серця і магістральних судин, анестезіологія, реаніматологія та інтенсивна терапія. Запропонував низку нових способів хірургічного лікування хворих із патологією серця і магістральних судин, удосконалив методи дефібриляції та електростимуляції при блокадах серця. Створив серію апаратів штучного кровообігу, опрацював класифікацію патології серцевої діяльності, систему контролю фізіологічних показників організму прооперованих хворих.

М. В. Даниленко — автор близько 400 праць, серед них десять монографій і книг, сім авторських свідоцтв на винаходи. Головні праці: «Различия анатомического строения глазницы и их прикладное значение» (1948), «Парагонимоз» (1958), «Хирургическое лечение митрального стеноза» (1970), «Трихлорэтиленовое обезболивание» (1971), «Спонтанный (патологический) пневмоторакс» (1973). Підготував 60 кандидатів та 16 докторів наук.

Помер 17 жовтня 2002 р. у Львові.

Академік АНТК, АНВШ, АМН України, Польської академії медицини, Міжнародної академії медицини Альберта Швайцера, дійсний член НТШ. Заслужений працівник вищої школи, заслужений професор ЛНМУ імені Данила Галицького

Народився 15 листопада 1930 р. у м. Берестечко на Волині. У 1954 р. закінчив медичний факультет ЛДМІ. Протягом двох років працював клінічним ординатором на кафедрі факультетської хірургії, потім, з 1956 до 1959 р., — хірургом у лікарні Львівської залізниці.

Упродовж 1959–1964 рр. Михайло Петрович завідував хірургічним відділенням Львівської обласної клінічної лікарні. З 1964 р. пройшов шлях асистента і доцента кафедри факультетської хірургії ЛДМІ, протягом 1973–1976 рр. очолював кафедру хірургії ФПДО, а упродовж 1976–2013 рр. — факультетської хірургії. Водночас у 1974–1979 рр. він був проректором із лікувальної роботи, у 1980–1981 рр. — проректором із міжнародних зв'язків. Протягом 1981–1998 рр. обіймав посаду ректора ЛДМІ-ЛДМУ.

Михайло Павловський досліджував проблеми: хірургії органів шлунково-кишкового тракту, зокрема печінки і жовчних шляхів; операційного лікування захворювань ендокринних органів; лікування синдрому поліорганної недостатності та тромбоемболічних ускладнень в абдомінальній і ендокринній хірургії; впровадження методів лапароскопії, ендоскопічних та ендоваскулярних операційних втручань, гемо- і лімфосорбції, плазмаферезу. Підготував 37 кандидатів та 12 докторів наук.

Був автором понад 1000 наукових і навчально-методичних праць, серед них 15 монографій, шість підручників, 12 авторських свідоцтв на винаходи, чотири патенти України. Головні праці такі: «Портокавальные органоанастомозы в хирургии циррозов печени» (1959), «Материалы к хирургии надпочечных желез (клиника, диагностика и хирургическое лечение тотального, парциального и смешанных форм гиперкортицизма)» (1970); монографії, видані у співавторстві: «Циррозы печени и их хирургическое лечение» (1966), «Селезінка» (1996), «Тромбоемболія гілок легеневих артерій та посттромбоемболічна легенева гіпертензія: діагностика, лікування, профілактика» (1999), «Ковзні пахвинні грижі» (2003) та ін.

М. П. Павловський — двічі лауреат Державної премії України (1986, 2000).

Помер 18 січня 2013 р. у Львові.

ДАНИЛЕНКО
Михайло Васильович
(1918–2002)

Ректор Львівського державного медичного інституту (1964–1981).
Доктор медичних наук, професор

ПАВЛОВСЬКИЙ
Михайло Петрович
(1930–2013)

Ректор Львівського державного медичного університету (1981–1998).
Доктор медичних наук, професор